

Tracy Anne Warrenová

Tvrdohlavá princezná

Tracy Anne Warrenová

Tvrdohlavá princezná

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Z anglického originálu Tracy Anne Warren:
The Trouble with Princesses, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Signet Select, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) LLC, New York 2013,
preložila Zuzana Therová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2013 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Zuzana Therová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1883-8

*S láskou venujem
svojmú malému Christofurovi.*

POĎAKOVANIE

Z celého srdca ďakujem za podporu svojej skvelej redaktorke Wendy McCurdyovej a celému tímu vydavateľstva Penguin, najmä Leslie Gelbmanovej, Kare Welshovej a Clare Zionovej.

Za dlhoročnú spoluprácu a vieru v moje písanie patrí veľké poďakovanie aj Helen Breitwieserovej.

A napokon obrovské ďakujem Lesovi, ktorý ma vie povzbudiť aj v tých najťažších okamihoch.

Londýn, Anglicko

Máj 1820

Princezná Ariadne z Nordenbourgu – kráľovstva, ktoré zostalo už iba v spomienkach a učebniciach dejepisu – si dala dúšok limonády a pohľadom preletela po preplnenej plesovej dvorane. Páriky krúžili na tanečnom parkete v rytme valčíka, ktorý všemocné strážkyne bontónu uznali za tanec vhodný aj pre smotánku len pred piatimi rokmi.

Ariadne momentálne valčík nezaujímal, ibaže by ju posunul bližšie k zamýšľanému cieľu. V hlave mala dôležitejšie veci. Bola na love – ako väčšina nevydatých mladých žien počas spoločenskej sezóny –, no v jej prípade nemal byť trofejou manžel. Princezná si veľmi zakladala na tom, že nie je ako iné, a rozhodne sa nemienila podriaďiť zaužívaným očakávaniam a zákazom.

Absolvovala už šesť spoločenských sezón, a stále bola slobodná. Preto si povedala, že s hľadaním manžela skončí a uloví si milenca. A nie hocijakého.

Bude to prvý muž v jej živote, vybrať musí starostlivo. Najprv ho však treba nájsť.

Spomenula si, ako zareagovala jej priateľka Emma, keď sa jej zdôverila so svojím plánom.

Jej výsosť arcivojvodkyňa princezná Emmaline z Rosewaldu pohodila hlavou a srdečne sa rozchichotala. Obe sedeli na pohovke v rodinnom salóne mestského paláca Emminho manžela. „Ach, Arie, kde chodíš na také škandalózne nápady? Určite celé noci špekuluješ, čím by si tromfla svoj posledný bonmot.“

No keď sa k nej Ariadne nepridala, Emma zvažnela. „To bol vtip, nie?“

Priateľka na ňu uprela nevzrušený pohľad. „Nie. Myslí to smrteľne vážne.“

Emme ovisla sánka, no rýchlo sa spamätala, zatvorila ústa a chvíľu na Ariadne civela s rukami pritisnutými na prsia. Poprsie mala matersky plné, len pred tromi mesiacmi porodila svoje druhé dieťa. „Nemôžeš si nájsť milenca! Ešte nie si vydatá!“

„Ani sa nemienim vydávať.“

„Arie...!“

„No tak, netvár sa tak šokovane. Svojimi názormi na mužov a manželstvo som sa nikdy netajila, počúvaš to roky. Mám dvadsaťštyri, už o pár mesiacov budem plnoletá a získam úplný prístup k dedičstvu. Najvyšší čas, aby som si našla vhodného amanta.“

„Arie, vždy som mala pochopenie pre tvoje slobodomyselné názory na práva žien, ale toto je šialené! Zničíš si povesť, úplne a navždy. Taký krok sa nedá vziať späť. Vieš, aký príšerný škandál sa strhne? Otrásie celou spoločnosťou. Budú pobúrení a zavrhnú ťa.“

„V to dúfam,“ odvetila nonšalantne Ariadne a zadívala sa na svoje dokonalo ošetrované nechty. „Zničená povesť mi neprekáža, naopak. Hodlám sa stať ženou s najhoršou povesťou v modernom svete. Madame Pompadour bude proti mne nula.“

„Madame Pompadour bola obyčajná pobehlica. K postaveniu a moci sa prepracovala cez kráľovu posteľ. Nemala urodzený pôvod ako ty. Nenarodila sa ako princezná.“

Ariadne mávla rukou. „Ešte si nezistila, že je úplne jedno, kým sa narodíme? Dôležité je, čo zo seba človek urobí. Koho dnes zaujíma pôvod Madame de Pompadour? Nikoho, ale pamätajú si ju všetci. Aj ja chcem, aby si ma ľudia zapamätali.“

Aby som neupadla do zabudnutia ako moja rodina. Aby si ma

vážili ako človeka, a nie ako bezmocnú figúrku v nekonečnej mužskej honbe za bohatstvom a mocou.

Emma zvrátila obočie, predklonila sa a vystrela k nej ruku. „Nechcem, aby si si myslela, že som prudérna a otrocky sa podrobujem konvenciám. Poznám ťa, si inteligentná žena, máš vlastnú vôľu a nikdy by si sa nedala nasilu do tlačiť do sobáša. Iba nechcem, aby ti niekto ublížil. Neprestávaj hľadať, určite stretneš takého, ktorý bude hoden tvojej lásky – muža, ktorý si ťa bude vážiť a milovať. Takého, za ktorého sa budeš chcieť vydať.“

Uprela na Ariadne nebesky belasý pohľad a tá mala čo robiť, aby neprevrátila oči. Už to pretriasali aspoň tisíc ráz a po rokoch márneho čakania, kedy jej cestu skríži spriaznená duša, už mala toho dosť. Pre ňu pán Dokonalý jednoducho neexistuje.

Vedela, že priateľka to s ňou myslí dobre. A rovnako dobre to s ňou myslela aj Mercedes, druhá šťastne vydatá členka ich trojlístka. Tie dve pred ňou neustále ospevovali manželskú blaženosť. Šťastné manželstvá svojich priateľiek však Ariadne pokladala skôr za výnimku než za pravidlo, a časom dospela k presvedčeniu, že pre ňu si osud nič také nepripravil.

A z toho, čo videla v spoločnosti, manželské šťastie osud nedoprial väčšine ľudí. Na každé vydarené bolo aspoň tucet takých, ktoré sa zmenili na rituálne mučenie, na pascu, ktorá ženy zotročovala a mužov menila na bezcitných tyranov.

V detstve veľmi presne zistila, aké zlé to môže byť v manželstve: bola svedkom nekonečných hádok medzi rodičmi, ktorí si navzájom ubližovali nekonečnými úskokmi a neverami.

Odľahlo jej, keď ju ako dospievajúce dievča poslali do internátnej školy v Škótsku, a bola rada, že bude žiť odlúčená od rodiny. Nemohla tušiť, že rodičov viac neuvidí. Ich jedovaté potýčky a zatrpknutosť navždy ukončila vojna a smrť.

A čo sa týka jej bratanca Teodora, jeho zradou sa prestala zaoberať už dávno.

Emma od nej žiadala, aby bola rozumná a ďalej sa pokúšala nájsť vhodnú partiu. No ju zaujímal len vzťah sľubujúci žeravú vášeň a hriechne potešenie tela.

A prečo by si ho nedopriala? Vidiny manželstva sa zriekla, ale to ešte neznamená, že by si nemohla užívať mužskú spoločnosť.

Onedlho bude finančne nezávislá. Môže si cestovať, kam sa jej zachce, a nezáväzne si začať s mužom, ktorý sa jej zapáči. Stačí si dobre vybrať a potom už len zachovať diskretnosť, to je všetko.

Znova si chlipla limonády a skúmavo preletela pohľadom po možných kandidátoch v sále.

Tak, páni, ktorého z vás si pozvem do postele?

V tej chvíli jej výhľad na parket zaclonila mužná postava v čiernom večernom obleku. Zdvihla hlavu a hľadela rovno do prenikavých očí, tmavomodrých ako polnoc.

Rozčuľujúco známych.

Ach, dopekla, čo ten tu chce?

Potlačila vzdych.

Väčšina žien by skákala od radosti, keby po ne prišiel sám Rupert Karl Octavian Whyte, princ regent z Rosewaldu, na Ariadne však tituly nikdy nerobili dojem – ani tie najvyššie.

Jedno sa princovi uprieť nedalo, z fyzickej stránky to bol mimoriadne príťažlivý muž. Črty tváre ako vyrezané sochárskym dlátom, vysoký, štíhly, svalnatý a zlatovlasý ako boh slnka. Aj sa tak správal, povýšenectvo mal v krvi. Bolo o ňom známe, že len čo vojde do miestnosti, mladé dámy mu v mdlobách padajú k nohám, akoby oslnené pohľadom na samotného Apolóna.

No on akoby to nevnímal. Dcéram vojvodov a markízov venoval toľko pozornosti ako otravnej muche, čo vletela cez okno a treba ju vyhnať.

Chladná odmeranosť však rady jeho obdivovateľiek nemenšila, práve naopak. Koniec koncov, bol to monarcha, a tí sú pre obyčajných smrteľníkov nedosiahnuteľní. Bol inteligentný, svetaznalý a mal prirodzený šarm – to všetko z neho robilo najžiadanejšieho nezadaného muža v Londýne. Jeho prítomnosť zakaždým vyvolávala dohady, ktorá princezná sa napokon stane jeho manželkou a ktorá dáma bude jeho ďalšou milenkou.

Šírili sa chýry, že Jurajovi IV., ktorý po smrti svojho otca nedávno prevzal anglický trón, sa vôbec nepozdáva, že toto „slobodné princiatko“, ako Ruperta nazval, na seba strháva toľko pozornosti.

Emma Arie prezradila, že obaja panovníci mali súkromné stretnutie. O podrobnostiach nebola informovaná, ale Ariadne z jej rozprávania nadobudla dojem, že Rupert očaril aj kráľa Juraja. Tí dvaja sa rozchádzali ako priatelia a prisľúbili si vzájomnú podporu a spojenectvo. Kráľ dokonca Rupertovi ponúkol, že si môže zapoľovať na jeho pozemkoch, ak by mal chuť.

Rupert, ak chcel, dokázal byť šarmantný a prívetivý, no Ariadne ho poznala ako Emminho arogantného, panovačného a pyšného staršieho brata, ktorý nevynechá jedinú príležitosť, aby do nej zabrdol.

A od Emminho sobáša s Dominicom Gregorym, grófom z Lyndhurstu, bol ešte protivnejší. Láске tých dvoch Ariadne držala palce a tajne urobila všetko, aby zmarila Rupertove zámery na dynastický sobáš, ktorý pre svoju sestru pripravoval. Princ regent rodinnú bitku prehral a všetku vinu položil pred Ariadnin prah, kde ležala doteraz.

Veľká nespravodlivosť, ak sa vezme do úvahy, že do plánu bola zasvätená aj Mercedes, Nicka s Emmou nespomínajúc.

Toto bola jedna z mnohých rozčuľujúcich vlastností Ruperta Whytea, ktorý mal myseľ ostrú ako oceľová pasca – nikdy na nič nezabudol.

A vedel dať svoju nevôľu najavo.

Ale to vedela aj ona.

„Princezná Ariadne,“ povedal princ barytónom takým hodvábne hladkým ako jeho vlasy. „Netancujete, ako vidím.“

„Nie, toto kolo vynechávam, potrebovala som si vy-
dýchnuť. Môj nasledujúci partner sa ukáže čo nevidieť.“

Bože, daj, aby prišiel čím prv, modlila sa v duchu, hoci vôbec netušila, komu sľúbila ďalšie kolo, no pred Rupertom by ani za svet nenazrela do tanečného poriadku.

Znova zdvihla pohár k perám. „A čo do plesovej dvorany privádza vás? Myslela som, že trávite čas pri biliarde a brandy s naším hostiteľom, debatujete o politike a vojenských stratégiách, aby ste mohli zvážiť čo najvýhodnejší ťah Rosewaldu na šachovnici svetových dejín.“

„Závažné otázky zvyknem riešiť za denného svetla. Večery by mali byť vyhradené niečomu príjemnejšiemu. Sme predsa na plese, nie?“

„To je síce pravda, len som netušila, že vašu pozornosť dokážu zaujať aj takéto prízemné banality, výsost.“

Nedal sa vyprovokovať, ale ústami mu myklo. Prižmúril oči a vrhol na ňu nečakane vážny pohľad. „Mňa zaujíma množstvo vecí, princezná. Iste na to časom prídete.“

Nečakane sa usmial a žmurkol. Byť tak vyplašená debutantka, asi by potrebovala vonné soli. Hoci voči podobným provokáciám bola Ariadne odolná, tentoraz jej po tele prebehli zimomriavky.

Rýchlo pozrela inam.

„Vlastne...“ pokračoval princ, „hľadám Emmu. Neviete, kde by mohla byť?“

„Keď som ju videla naposledy, tancovala s Nickom. V sále už nie sú, predpokladám, že sa na chvíľu niekam utiahli.“

Rupert za zamračil.

Naučil sa akceptovať, že z jeho mladšej sestry je teraz

vydatá matka dvoch detí, no nemal rád nič, čo mu pripomenulo, za akých okolností k tomu došlo. Stískal pery vždy, keď si Nick s Emmou otvorene prejavili lásku, najmä ak to bolo na verejnosti, a nenávidel každú poznámku, ktorá zdôrazňovala fakt, že jeho sestra a jej anglický manžel nevyužívajú spoločnú posteľ len na spánok.

Ariadne pripadali jeho reakcie zábavné.

„Pravdepodobne sa zašili do najtmavšieho kúta záhrady a vášnivo sa tam objímajú,“ podpichla ho. „Včera bol v dome lekár a vyšetril ju aj malého Petra. Vraj je všetko v absolútnom poriadku, Emma sa môže vrátiť k manželským radovánkam, ak chce.“

Princ zvrátil obočie.

„Určite sa o chvíľu vrátia,“ pokračovala, „no ak máte na srdci niečo dôležité, možno by bolo lepšie počkať do rána, vtedy bude Emma – ako by som to povedala... menej nesusťredená.“

Rupertovi potemnela tvár. „Čo vy môžete vedieť o takých veciach?“

„Z prvej ruky určite nie veľa, teda pokiaľ ide o tajné rande v záhradách,“ pripustila, „ale oči a uši mám otvorené, navyše rada čítam. Neuveriteľné, čo všetko sa človek dozvie z kníh.“

„Áno, viem o vašej záľube v nevhodnom čítaní,“ vyhlásil drsne. „Ak by to záviselo odo mňa, polovicu tých kníh, ktoré si pokútne zháňate, vám zakážem čo len otvoriť. Navádzajú vás na nebezpečné myšlienky.“

„Na kopu nebezpečných myšlienok viem prísť aj sama. Na to knihy určite nepotrebujem.“

Rupertovi z očí vyšľahol belasý blesk, potom ich opäť prižmúril. „V tomto bode som s vami zajedno.“

Ariadne potlačila úsmev. „Tak to by sme mali. O čom ste chceli hovoriť s Emmou? O posledných prípravách na váš návrat do Rosewaldu?“

Zdvihla pohár a pomaly sa napila.

„Vlastne nie. Chcel som jej povedať, že som sa rozhodol zostať ešte nejaký čas v Londýne. Aspoň do konca sezóny.“

Zabehlo jej, až jej vyhrkli slzy, a rozkašľala sa.

„Pomohlo?“ spýtal sa, keď ju zopár ráz buchol po chrbte. Sotva lapala dych, no prikývla.

Princ jej vzal z ruky pohár, podal jej hodvábnu vreckovku, ktorú vytiahol z vrečka, a ona ju vďačne prijala.

Osušila si oči a usilovala sa spamätať. Rupert ju chytil za lakeť a jemne odvedol za stĺp, kde mali trocha súkromia.

„Lepšie?“ opýtal sa asi po minúte.

„Áno,“ zašepkala, keď konečne dokázala prehovoriť.

Ústa mu zvlnil pomalý úsmev. „Aká úľava! Nechcel by som ísť za svojou sestrou a informovať ju, že jej najdrahšia priateľka sa práve zadusila a sčasti za to môžem ja. Keby som tušil, že správa o mojom predĺženom pobyte v meste u vás vyvolá takú búrlivú reakciu, odstránil by som z dosahu všetko, čo sa dá piť.“

„Zaskočili ste ma, to je všetko. Nadýchla som sa, keď som mala prehltnúť.“

„Nabudúce budem opatrnejší.“

Ariadne si uvedomila, že ešte vždy má ruku na jej predlaktí a teplými prstami sa dotýka kúska obnaženej pokožky medzi rukávom a rukavičkou. Pozrela mu do modrých očí a pocítila, že sa jej zrýchlil pulz.

To je len reakcia na to, že som sa skoro zadusila, presviedčala samu seba a odtiahla ruku.

Hm, takže Rupert zostane ešte niekoľko týždňov v Londýne.

No a čo, jej sa to predsa netýka. Je to síce Emmin brat, ale ona nie je povinná tráviť čas v jeho spoločnosti. Ľahko nájde spôsob, ako sa mu vyhnúť. V hlave mala istý plán, ten ju zamestná.

Hudba stíchla a hostia postávali v malých skupinkách na parkete, zhovárali sa a čakali na ďalší tanec. Na ňu a na Ruperta sa nedívali, jej malú nehodu si zjavne nikto nevšimol.

Vtom sa vedľa nej zjavil vysoký čiernovlasý muž s dlhou, úzkou tvárou. Uklonil sa, princovi kývol hlavou a obrátil sa k nej: „Vaša výsosť, ďalší tanec ste sľúbili mne.“

Arie sa usmiala a usilovne premýšľala, aký má ten chlap titul, aby ho vedela osloviť. Keby bol vojvoda, určite by si to pamätala, tých bola v Anglicku len hŕstka. Takže „mylord“ by mal nateraz stačiť.

„Pravdaže, mylord,“ odvetila veselo. „Už niekoľko minút čakám na váš príchod.“

V úsmeve predviedol pravidelný biely chrup a iskričky v chladných sivých očiach.

Nie je na zahodenie, usúdila a pozorne si ho premerala. Taký ten tmavý typ Angličana, ale celkom ujde. Asi by si mala dať tú námahu a zapamätať si jeho meno. Ak sa ho rozhodne zaradiť do zoznamu nádejných milencov, musí vedieť, ako sa volá.

Usmiala sa ešte srdečnejšie a prijala ponúkané rameno. „Ospravedlníte nás, vaša výsosť?“ obrátila sa ešte na Ruperta.

„Pravdaže,“ prikývol, o krok ustúpil, a vtedy sa im oči znova stretli.

A jej sa znepokojujúco rozbúchalo srdce. Zasa! To preto, lebo sa teším na tanec, povedala si v duchu, a na náručie tohto muža. A možno, ak všetko dobre pôjde, nebudem s ním len tancovať.

Naklonila k nemu hlavu, aby dala najavo, že pozorne počúva, čo jej vraví, a dala sa odviešť na parket.

2

Princ Rupert umieral od nudy.

Nemalo zmysel nahovárať si niečo iné, záplava večierkov a bálův, ktorú londýnska smotánka nazývala spoločenskou sezónou, ho absolútne nebavila.

Nemal som sa dať od Emmy presvedčiť, keď ma prehovárala, aby som v Anglicku zostal dlhšie, než som pôvodne plánoval, uvažoval a pohár so šampanským vyprázdnil do dna.

V Rosewalde naňho čakajú povinnosti, ktorým sa chce venovať osobne. O každodenný chod kráľovstva sa starali ministri – s príkazom, aby ho v prípade, že by sa vynorilo niečo naliehavé alebo chýlostivé, informovali prostredníctvom posla. Zatiaľ sa nič také nestalo, no v tejto chvíli by bol rád, keby teraz vbehol do plesovej dvorany posol a oznámil mu, že sa musí neodkladne vrátiť. Aspoň by nemusel predstierať, že počúva belgického veľvyslanca, ktorý od porážky Napoleona pri Waterloo pred piatimi rokmi nerozpráva o ničom inom, len o zničených cestách vo svojej domovine a nevyhnutnosti nákladných opráv.

Rupert prijal ďalší pohár šampanského od lokaja, ktorý prechádzal okolo, a usilovne sa tváril, že ho veľvyslancove reči zaujímajú. Pobyt v Anglicku bol otravný, ale ešte otravnejšie bolo dohováranie, ktorému by čelil doma.

Keď sa chystal odcestovať z Rosewaldu, jeho ministri znova nadhodili otázku ženby. Už veľa ráz mu kládli na srdce, aby myslel na chatrné zdravie svojho otca, ktorý naňho vykrikoval z postele, že sa chce dožiť vnukov, no tentoraz zašli tak ďaleko, že Rupertovi do oficiálnej korešpondencie podstrčili aj zoznam vhodných princezien.

To princa tak rozzúrilo, že by ich bol najradšej všetkých prepustil. Viac sa s nimi na túto tému odmietol baviť.

No aj on vedel, že čas nezadržiateľne letí. Mal tridsaťštyri, čoskoro si bude musieť vybrať nevestu. Zväzkom s princeznou z významného kráľovského rodu si zabezpečí dedičov a zároveň posilní pozíciu rosewaldského trónu.

Ale teraz ešte nie.

Oči mu padli na princeznú Ariadne, ktorá sa pôvabne vznášala na parkete.

Jej meno sa do zoznamu nedostalo, spomenul si. Pochopteľne, je to princezná bez krajiny. Sobáš s ňou by jeho kráľovstvu nepriniesol ani bohatstvo, ani politický prospech. Áno, zdedí toľko, že o komfort má nadosmrti postarané, ale jej dedičstvo rozhodne nie je také pozoruhodné, aby prilákalo pytačov s kráľovskou krvou, hoci o nápadníkov z radov šľachty zrejme núdzu mať nebude. Z poznámok, ktoré si vypočul, hoci boli adresované Emme, však vyrozumel, že Ariadne o výhodný sobáš nejaví najmenší záujem.

Určite sníva o láske a podobných sentimentálnych nezmysloch, usúdil.

Ariadne na opačnej strane sály zaklonila hlavu nabok, koketne sa usmiala na svojho partnera, ktorý jej celý uchvátený úsmev opätovoľ. Rupert ju pohľadom sledoval, ako sa pohybuje na parkete, a uvedomil si, že medzi ostatnými tancujúcimi sa vyníma ako labuť v krdli husí.

Mala nádhernú mliečnobielu pokožku, rovný patricijský nos, nápadne plné ústa, ktoré menili výraz podľa nálady. Štíhla ako prútik, no žensky oblá, tie krivky musia byť veľkým pokušením pre mužské ruky. Nebyť tej jej nešťastnej zaťatosti, pokladal by ju za celkom atraktívne žieňa.

Najmä pre tú nápadnú hrivu. Vzhľadom na jej nordický pôvod by človek čakal, že bude skôr bleduľa s úplne svetlými, takmer bielymi vlasmi, no ona akoby zvnútra svietila, jej vlasy mali farbu starého zlata a hádzali odlesky ako oheň. Príroda, ktorá ju obdarila vášnivou povahou, na to upozorňovala aj farbou vlasov.

A vášne mala Ariadne neúrekom, do všetkého, čo robila, sa vkladala naplno.

Ešte aj tancuje vášnivo, pomyslel si, keď videl, ako jej smaragdovozelené šaty víria okolo štíhlych členkov.

V duchu potriasol hlavou a na ústach sa mu mihol úsmev. Na takú farbu šiat nabrala odvahu len ona. Ostatné slobodné ženy – aj tie, ktoré už mali za sebou viacero se-

zón, nielen debutantky – sa obliekali buď do bielej, alebo do svetlých pastelových odtieňov.

Ariadne nie.

Tá na každom kroku porušovala zaužívané pravidlá. Tak okato opovrhuje konvenciami, akoby chcela, aby si smotánka konečne všimla jej prešľapy a vylúčila ju zo svojich kruhov, napadlo Rupertovi. Ak si nedá pozor, raz to preženie a želanie sa jej splní, ani sa nenazdá.

Hudba dohrala, tancujúce páry zostali stáť. Princ predpokladal, že tanečný partner odprevadí Ariadne k Emme, ktorá sedela a konverzovala s mladými vydatými ženami, no princezná sa vytiahla na prsty a pošepala mužovi niečo do ucha. Ten prikývol, usmial sa a zamieril preč.

Ariadne sa zamiešala medzi ľuďí opúšťajúcich parket. Takmer sa stratila v dave, Rupert ju však vďaka svojej výške aj jej výrazným zeleným šatám a nápadným červeno-zlatým vlasom mohol bez námahy sledovať.

Práve sa blížila k dverám dvorany, pred ktorými sa už tlačili návštevníci plesu. A potom jej zrazu nebolo, akoby ju zhltnúť útroby domu.

Napadlo mu, že pôjde za ňou, aby videl, akú neplechu sa zasa chystá vyviešť – Ariadne bola až po svoje krásne ušká neustále v maléroch –, no potom si povedal, že to nie je jeho vec. U Emmy síce žili pod jednou strechou, no ume- nie vyhýbať sa jeden druhému doviedli do dokonalosti.

A potom dostal nápad.

Ak sa z večierka vytratila ona, prečo by nemohol aj on? „Je to nesmierne zaujímavé, pán veľvyslanec,“ skočil mužovi do reči v polovici vety, „ale teraz ma ospravedlňte, prosím, musím sa vzdialiť.“

Veľvyslancovi vyletelo obočie ako dve biele vlajočky. „Och, pravdaže, pravdaže, vaša výsosť. Veľmi ma tešilo.“

Muž sa Rupertovi uklonil, ten sa však nezdržal ani toľko, aby mu zdvorilo kývol hlavou.

Zamieril k východu, no v polovici cesty ho ktosi zastavil.

A potom znova.

A znova.

Trvalo mu štvrté hodiny, kým sa zbavil ľudí prahnúcich po jeho pozornosti.

Konečne sa dostal do zadnej časti domu, kde panoval príjemný chládok. Netušil, kam ktorá chodba vedie, a bolo mu to jedno. Konečne trocha pokoja! Kráčal ďalej a šum hlasov a hudba postupne slabli. Sem-tam stretol iných hostí, ktorí sa vytratili z dvorany, ale neusilovali sa ho zastaviť, akoby každý myslel na vlastné starosti. Nikoho nezaujímal, čo tam robí.

Zabočil do slabo osvetlenej chodby, zbadal pootvorené dvere a keď za nimi objavil knižnicu, potešil sa. V miestnosti panovalo prítmие, len v kozube blkotal oheň.

Zamieril k pohodlnému kreslu a bol na polceste, keď si uvedomil, že v izbe nie je sám. V kúte sa vášnivo objímal nejaký párik.

Vedel, že by mal odísť, a chcel sa zvrtnúť na päte, no vtom sa v šere zablýskali dôverne známe zlatisté vlasy.

Potichu zakašľal.

Tí dvaja od seba bleskovo odskočili a v ďalšej sekunde už hľadel do Ariadniných prenikavo zelených očí. Čakal, že v nich uvidí rozpaky alebo vášeň, či dokonca hnev.

No to, čo v nich našiel, bola úľava.

Ariadne bez slova pozerala na princa Ruperta z druhej strany tmavej miestnosti a v duchu mu ďakovala. Niežeby mu to mienila povedať, ale jeho nečakaný príchod jej poskytol vítanú zámienku, ako ukončiť schôdzku, ktorá sa vôbec nevyvíjala podľa jej predstáv.

Za tie dva týždne, čo si aktívne hľadala milenca, sa ukázalo, že to bude oveľa ťažšie, než predpokladala – a oveľa, oveľa nudnejšie.

Zaumienila si, že v rámci prieskumu každého z nádejných kandidátov pobozká. Spoločné záujmy a rovnaké

zmýšľanie sú síce dôležité, ale aj telesná príťažlivosť hrá rolu, no nie? A ako má zistiť, či chce dotyčného do postele, ak ho najprv nepobozká?

Skúška bozkom, ako to v duchu nazvala, zatiaľ nepri- niesla uspokojivé výsledky. Do pána Knightbridgea vkladala veľkú nádej, preto súhlasila s tajnou schôdzkou v knižnici.

Bol urastený, celkom pekný a atleticky svalnatý, hotový Korinťan. A po tanečnom parkete sa vznášal ako sen. Bola presvedčená, že práve jeho bozk jej rozplamení zmysly, no v okamihu, keď sa ich pery stretli, vedela, že ani on nie je ten pravý.

Niežeby sa bozkával mizerne – iste by sa našlo množstvo žien, ktoré by jeho techniku ocenili ako úžasnú –, dokonca sa jej ani neusiloval šmátrať po tele ako predošlí kandidáti.

Žiaľ, jeho bozk ju nestrhol: uvedomovala si korenistú vôňu mužovej pomády na vlasy, mimoriadne kvalitnú vlnu redingotu, jemnú na dotyk, a tiché praskanie dreva v ko- zube.

Nebola však z tých, čo predčasne hádžu flintu do žita, a rozhodla sa dať mu šancu. Zažmúrila oči a odhodlane pokračovala v načatom diele. Po ďalších dvoch minútach definitívne vedela, že to k ničomu nevedie. Bozkávať pána Knightbridgea bolo rovnako vzrušujúce ako popíjať vlaš- ný čaj. Od muža, ktorému chce darovať svoju nevinnosť, potrebuje viac.

Ibaže jemu sa ich objatie páčilo oveľa väčšmi než jej a bozk, ktorý mu opätovala, si vysvetlil ako úprimné uchvátenie. Aj preto nebolo ľahké ukončiť ho.

Prvý raz v živote pohľad na princa regenta naplnil Ariadne nefalšovanou radosťou.

Využila príležitosť, odstúpila a nechala medzi sebou a Knightbridgeom decentnú medzeru.

Muž bol zaskočený, to po prvé, a po druhé dosť namr- zený. Jeho Rupertova prítomnosť nepotešila.

„Vaša výsosť,“ povedal a odmerane mu kývol.

Princ, ktorý dokázal byť povýšenecký ako málokto, naňho sotva fľochoľ a potom obrátil pohľad k nej.

„Princezná Ariadne?“

„Čo vás privádza tak ďaleko od hučiacich davov, výsosť?“

Sarkasticky vytiahol obočie. „Mohol by som sa vás spýtať to isté, ale vzhľadom na okolnosti, v akých som vás zastihol, je to zrejme zbytočné.“

V zhode so Shakespearom, ktorý v istých situáciách za najlepšiu odpoveď pokladal mlčanie, zostala ticho, len si preplietla prsty.

Rupert sa zvrhol k Knightbridgeovi. „Nech sa páči, ráčte sa vrátiť do dvorany,“ povedal. „A pred nikým ani slovo, jasne? Jazyk za zuby. Dúfam, že viete, ako to myslím.“

Knightbridge, ktorý bol rovnako vysoký a svalnatý ako princ, sa začervenal ako školáčik, ktorého vyhrešili. Aj v prítomí bolo vidieť červené fľaky, čo mu vyrazili na líca. „Pravdaže, vaša výsosť. Ani vo sne by mi nenapadlo znepáčiť dobré meno princeznej. My sme... Vlastne sme nič...“

„Ušetrte ma, prosím. Detaily naozaj nepotrebujem vedieť,“ prerušil jeho jachtanie Rupert.

Knightbridge zatvoril ústa a zvrátil čelo, pohľadom neisto behal medzi Ariadne a Rupertom.

No na odchod sa nechystal a ďalej tam stál ako soľný stĺp.

„Povedal som to po anglicky, vy ste mi nerozumeli?“ spýtal sa princ s chladným podráždením v hlase.

Knightbridgeov zamračený výraz vystriedal zmätok. „Ale áno, výsosť.“

„Tak prečo otáľate?“

Muž znova očervenal ako fakľa a ešte niekoľko ráz sa uklonil. Nato vrhol posledný pohľad na Ariadne a náhlivo opustil miestnosť.